

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Forligslovgivningen. (Lovforslag Nr. 50).

Mødet hævet Kl. 5 $\frac{1}{4}$.

Syn og fyrretyvende Møde.

Tirsdagen den 22de Februar, Kl. 1.

Sekretæren, Bønsløkke, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underkrevet.

Formanden (Krabbe): Der er ombelt Betænkning over „Forslag til Lov om Tillæg til Lyndeloven“, og der vil i Løbet af Dagen blive ombelt Betænkning over „Forslag til Lov om Hærens Ordning“. Vædringsforslag til 2den Behandling af disse 2 Lovforslag indkalbes til i Morgen Aften Kl. 7.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Helligholdelsen af Søndagen og Folkekirkens øvrige Helligdage. (1ste Behandling findes i Tidenden, Spalte 244 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Spalte 165 ff.).

Udenfor de af Udvalget i Betænkningen til- lede Vædringsforslag var der intet saadant fremkommet.

Samlige Lovforslagets Paragrafer med de dertil hørende Vædringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (S. A. Hansen): Nærværende Lovforslag tilsigter jo at faae den gamle, forældede Lov af 1845 om Helligholdelsen af Folkekirkens Helligdage forandret. Denne gamle Lov er fremkommen paa en Tid, da en helt anden Betragtning af de kirkelige Spørgsmaal end nu gjorde sig gjældende, paa en Tid, da man her i Landet havde en officiel Lvangskirke, som Alle, der vare fødte af Medlemmer, henhørende til Statskirken, vare forpligtede til at slutte sig til, ligesom de i

det Hele vare forpligtede til i alle ydre Former at holde sig efterrettelig, hvad den gamle Politilov i saa Henseende foreskrev. Ingen kunde undbrage sig fra denne Lvang uden ved at forlade Landet, idet han, naar han ikke vilde høre sig for disse Bestemmelser, var underkastet mange Straffebestemmelser, endog Lugthustraf. Grundloven indførte jo ogsaa i kirkelig Henseende en hel ny Tilstand i vort Fædreland, idet den gav Kros- og Religionsfrihed. Den forandrede Statskirken til en Folkekirke og gav derigjennem enhver Mand i Landet, ethvert Medlem af Samfundet Ret til efter sin Tro og Overbevisning at holde sig til, hvilket folkekirkeligt Samfund han vilde, altsaa ogsaa til at frigjøre sig fra Folkekirken, naar han ikke længer var i Overensstemmelse med den, og i ethvert Fald at udøve sin Gudstjeneste i Samklang med dem, der delte hans Tro. Disse to hindsaa albeles modfattede kirkelige Tilstande heri Landet maatte nødvendigvis føre til, at den gamle Politianordning af 1845 ikke længer kunde opretholdes. Den har jo imidlertid været opretholdt i Formen, idet den hidtil har bestaaet uden at være afløst af nogen anden Lov, men paa den anden Side har den været betragtet som en Mumie, som en død King, som der dog, hvad mange af dens Bestemmelser angaar, ikke kunde være Tale om at opfylde. Nu var det jo kommet dertil, at Reaktionen her i Landet havde fremmanet en enkelt Bestemmelse af denne Lov, som den mente paany at maatte sætte i Kraft og haandhave, og dette har gjort, at den høie Regering tilligemed, som jeg antager, hele Rigsdagen, vil være enig om, at det, efter at et saadant gammelt Spørgsmaal er fremmanet, er nødvendigt, at vi faae en ny Lov, hvorefter man veed, hvorledes man maa stille sig i disse Spørgsmaal. Det er en saadan, som den ærede Justitsminister har forelagt i det Forslag, som her ligger for. Naar man nu skalde overveje, hvorledes man maa mene, at Bestemmelserne af Hensyn til Folkekirkens Helligdage maa gives, saa har Udvalget været enigt om, at der ikke bør tages andet Hensyn i saa Henseende end det, at den Fred, som Alle maa finde bør være til Stede paa Folkekirkens Helligdage, i alt Fald saalænge Folkekirken bestaar, maa opretholdes og for dens Gudstjeneste maa der træffes saadanne Bestemmelser, at den ikke forstyrres. Men udover dette Hensyn har man troet, at man nu efter hele den kirkelige Tilstand i Landet ikke bør gaa. Man maa jo lægge Mærke til, at i et Land, hvor der er Kros- og Religionsfrihed, er der ikke saa Faa, — og her i Landet gjælder det vistnok ogsaa, at der ikke er saa ganske faa, der ikke dele Folkekirkens Tro; om ogsaa Mange i de ydre Former holde sig til Folkekirken, er det dog vistnok Enhver bekjendt, at ikke Alle ere virkelig trosenige med Folkekirken. Men naar man giver en saadan Lov, maa man huske paa, at den skal